

Székelly Magda
Albigens

1.
Az első tiszta mozdulat
asztán kilóg a lópata
tehetetlenül sorvad el
az angyalok pillanata

Mert az igazon győz a rossz
a rosszon győz a rosszabb
mi végre mégis ellene
mondani a gonosznak

2.
Mikor a jóra semmi jel,
jel nélkül is indulni kell
az egyre sürgetőbb sötétben,

amíg kigyúlva, mint az ablak,
magam világítok magamnak.

Tél

Hull napra nap, hull, hull a hó,
hull a fehér depresszió,
benn ropog a tűz, mint a dió,
a kályha falára tapadni jó.

Be kéne nyomulni a kályha fala
mögé, ahol dübörög a fa,
lobogna az ember húsa, haja,
de a csont, a csont is átizzana.

Kórház

Könyörögjünk mindannyian,
hogy ilyen ágyra ne kerüljünk,
egészségünk napjaiban
ép tagjainkkal meneküljünk.
Mert földre sose lépünk aztán,
fürdetnek kád fölött a deszkán,
akkor eszünk, ha megetetnek,
fekhetünk kiszolgáltatottan
a gyötrelmes könyörületnek.

Ráncok lepik a lepedőt,
kisimítják, gyűrődik újra.
Mozgásra vágyunk, azelőtt
legsajátabb tulajdonunkra.
A pohárig az asztalon,
kezünket csak az ágy fejéig,
de takarónkon túl a lét
beláthatatlan messze fénylik.

Az épület nyög éjszaka,
az éber ágyak roskadoznak.
És test a testnek válaszol,
a fájdalom a fájdalomnak.
Kinn hordja-viszi a havat,
pörgeti körbe-karikába,
veri a földet, könyörögjünk,
hogy ne kerüljünk ilyen ágyra.

A hófúvások reggelén
egy-egy fa ága még ha roppan.
Ösvényeken járkálok én,
keringek egy üveggolyóban.
Ingatja egy fehér fenyő
nagy berliner-kendője rojtját,
körös-körül a rengeteg,
rigóvidék, cinegeország.

Tíz hét. Kiléptem a kapun,
s előállott az én világom.
Felsorakoztak hegyeim
tolongva a látóhatáron.
Megindultak a városok,
karéjba gyűltek körülöttem,
és én első lélegzetemmel
a földet birtokomba vettem.

Harminc

Amilyen most, olyan maradsz.
Ilyen marad a szem, az arc.
Apálya jön a húsnak, mint a habnak,
de ezek a vonások megmaradnak.

Csak az lesz láthatóbbá, ami van,
csak a fölösleg hull le nyomtalan,
hegyről humuszt, lehordják a napok,
amíg az élön átüt a halott.

Zsoltár

Az én Istenem elhagyott
hazugság lakja számat
már minden tettem tettetés
minden szavam gyalázat

Tapogatózom fülelek
szimatolok hiába
világtalan világba
vet egy érzékszerv hiánya

Könyörgök én ügyefogyott
vonj Árnyékodba engem
segítsd le rólam súlyomat
adj részt az enyhületben

Úton

De hogy ki vagy valóban én
mégis tudom
hogy zaklatottan mint a szél
mindig úton

hogy elég hogy elégedetlen
léted hová vezet
hogy ezután mindenfelől
utad leszek

Átváltozás

Folyton szétfúj és összerak,
a mozdulaton át
mindig feléledő irányban
mutatva meg magát.

Korong

Vigyáznak rám barátaim,
a bajban nem hagynak el engem,
vigyáznak rám, hogy el ne hulljak,
de nem lehet aludnom, ennem.

Egy korong pörög szakadatlan,
én a közepén mozdulatlan,
nappal és éjjel iszonyatban,
szemem örökké lezáratlan.

Átok

A csontja tüzes nyárs legyen,
égesse porrá önnön húsát,
mint ami engem szaggatott,
szaggassa olyan nyomorúság.

Bennszakadt emlékezetét
ne kuporgassa kegyelet,
mint ki sosem volt, úgy legyen
megtagadott, elfeledett.

A weppihenés

Mielőtt a fényfelvétel
 a maradványok ^{modelljait}
 hogy majd már merítettünk az elint
 a kőművek újra vadon

felvétel a métroraktatóból
 a jeltelen sírok parafas
 utolsó újra indul akko
 Izrael felhőtábor.

A földfelvétel már horpadóban,
 a víz, epták már düledék,
 a csatlakozásuk mihez lehetnek
 elérve a hívás helyét,

hogy teljesüljön az igazság,
 mertek parafas al egy legén,
 még pillanatnyi pihenőre
 megállnak a Templom hegyen.

A megpihenés

Mielőtt a fény felitatná
a maradék matériát,
hogy majd más mértékrend szerint
épüljön újra odaát,

felszáll a szétszórattatásból
a jeltelen sírok pora,
utolsó útra indul akkor
Izráel felhőtáborá.

A földfelszín már horpadóban,
a négy égtáj már dűledék,
vonulásuk mikor lelassul
elérve a hívás helyét,

hogy teljesüljön az ígélet,
poruk porával egy legyen,
még pillanatnyi pihenőre
megállnak a Templomhegyen.